

Arrest

nr. 216 596 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GIELEN
Van Dijcklaan 15
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. GIELEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 november 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 5 september 2017 en op 14 maart 2018.

1.3. Op 26 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 september 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Sabulkaran, provincie Suleimaniyah, Koerdische Autonome Regio (KAR). Daar leerde u uw echtgenoot K.(...) S.(...) K.(...) kennen. Jullie huwden en kregen samen vijf kinderen. Uw echtgenoot was gevlucht uit Iran. Op basis van jullie huwelijk kreeg hij de Iraakse nationaliteit. Aangezien de laatste jaren de situatie in Irak voor Iraniërs verslechterde en uw echtgenoot steeds meer in angst leefde besloten jullie Irak te verlaten. Omdat uw echtgenoot geen paspoort had, verliet hij Irak op illegale wijze, richting Turkije. U en jullie vijf kinderen namen de bus naar Turkije. Vandaaruit reisden jullie samen naar België waar jullie op 25 november 2015 een verzoek om internationale bescherming hebben aangevraagd.

U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot K.(...) S.(...) K.(...) (OV X) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

'Vooreerst heeft u uw identiteit niet aannemelijk gemaakt. Noch u, noch uw echtgenote legden immers enig begin van bewijs ter staving van jullie identiteit neer. Hierop gewezen, gaven jullie aan dat al jullie documenten door de smokkelaar in zee werden gegoooid (CGVS I p. 7; CGVS I echtgenote p. 7). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht. Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u een huwelijksakte had in Irak maar die vergeten was (Verklaring DVZ vraag 6). Ook uw origineel rijbewijs, rantsoenkaart en bewonerskaart had u achtergelaten in Irak. Enkel de kopieën hiervan zouden in zee zijn gevallen. De originelen zou u laten opsturen. Uw echtgenote verklaarde dat haar originele rantsoenkaart en huwelijksakte in Irak waren achtergebleven. Ook zij verklaarde dat zij die zou laten opsturen (verklaring DVZ echtgenote vraag 25). Dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de door u voorgehouden identiteit blijkt voorts uit het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde dat uw neef uit Iran, waarmee u nog contacten onderhoudt, E.(...) H.(...) heette (CGVS I, p. 5). Op de vraag naar de naam van uw oom, de broer van S.(...) - die later door de autoriteiten werd gedood – antwoordde u eveneens met de familienaam H.(...) (CGVS I p. 15). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS, toen u nogmaals werd gevraagd naar de naam van uw neef in Iran, repliceerde u dat hij E.(...) R.(...) heet (CGVS II p. 3). Meer nog, geconfronteerd met de naam H.(...) antwoordde u dat die naam niet bestaat (CGVS II p. 9). Ook omtrent de reden waarom u geen paspoort (zou) bezit (ten) legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u aan dat de reden waarom uw echtgenote een paspoort bezat was omdat zij plannen had om naar Turkije te gaan als toerist (CGVS II p.4). Uw echtgenote daarentegen verklaarde nooit plannen in die richting te hebben gehad (CGVS II echtgenote p. 2). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze jullie algemene geloofwaardigheid. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoot, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, etc.).

U verklaarde dat u beschikt over zowel de Iraanse als de Iraakse nationaliteit (CGVS I, p. 3, 11). U verbleef voor uw vertrek naar België een twintigtal jaar in Irak. Uw echtgenote en kinderen bezitten de Iraakse nationaliteit. Het CGVS wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Iran en van Irak. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Irak, noch dat u in geval van een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omdat u vreest vermoord te worden door de Ettelaat in Irak aangezien u Iraanse roots hebt, u een sympathisant bent van de KDPI (Koerdische oppositiepartij) en u af en toe gezien wordt in het gezelschap van leden van de KDPI. Voorts vreest u verklikt te zijn door de persoon van Ettelaat waar u in Iran een conflict mee had.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch is en niet gestoeld op objectieve feiten. Vooreerst kende u tot en met uw vertrek in Iran geen enkel probleem in Irak, noch met de Iraakse noch met de Iraanse autoriteiten daar aanwezig (CGVS I, p. 19; CGVS II p. 9). Voorts kon u geenszins aannemelijk maken dat er Iraniërs die geen peshmerga of lid waren geweest van een Koerdische oppositie partij problemen zouden kennen met de Iraanse autoriteiten. Immers u verklaarde zelf geen Iraniërs in Irak te kennen die, net als u, niet politiek actief waren maar wel geïdentificeerd werden (CGVS II p. 9). U zelf bent, naast het feit dat u een zekere sympathie heeft voor de KDPI nooit politiek actief geweest noch had u enige politieke activiteiten. Daarenboven kan ernstig getwijfeld worden aan het feit dat u daadwerkelijk sympathisant bent van de partij. Immers naast Ghassemlou, de oprichter van de partij, kende u geen enkele andere belangrijke partijleider (CGVS II p. 7). Op de vraag naar de naam van de huidige leider van de partij diende u eveneens het antwoord schuldig te blijven. Meer nog, u antwoordde dat u geen interesse heeft in de partij (CGVS II p.7), wat op z'n minst opmerkelijk is voor iemand die beweert reeds jarenlang sympathisant te zijn van de partij. Voorts kende u ook de structuur van de partij niet en verklaarde u zelf niet veel contacten te hebben met de partij (CGVS II p. 8).

Daarenboven heeft u ook uw vrees dat de verantwoordelijke van Ettelaat in Iran, waar u een conflict mee had, u zou verklikken niet aannemelijk gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Zo is het compleet ongeloofwaardig dat u de naam van deze persoon niet kent terwijl uw familie, volgens uw verklaringen, al sinds 1364 – tien jaar voor het door u aangehaalde gevecht - in een vete lag met die persoon, deze persoon bovendien uw eigen oom verraden heeft waardoor uw oom gedood werd en deze persoon daarenboven een klacht tegen u zou hebben ingediend in Iran. Ook uw verklaring dat er thuis constant over die persoon gesproken werd maar zijn naam nooit werd vernoemd omdat ze vreesden dat u misschien ruzie met hem zou maken is weinig geloofwaardig, temeer omdat u anderzijds zelf verklaarde dat heel het dorp wist dat de man lid was van het Ettelaat en u bijgevolg wel redelijk eenvoudig zijn naam zou kunnen te weten komen (CGVS I p. 10-20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het document van de KDPI toont louter aan dat een zekere R.(...) S.(...) martelaar is geworden. Aangezien u uw identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat dhr. R.(...) daadwerkelijk uw oom is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.'

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot K.K.S. (RvV X). Zij roept geen eigen motieven in, hetgeen ook uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, waarin zij uitdrukkelijk verwijst naar de feiten en de middelen zoals geformuleerd in het beroep ingediend door haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. X van 11 februari 2019 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K.K.S verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op de schending van de artikelen 52 en 48/4 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967 en de beginselen van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat hij en zijn echtgenote hun identiteit niet aannemelijk hebben gemaakt. Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de verklaring dat de smokkelaar hun identiteitsdocumenten in zee heeft gegooid, merkt verzoeker op dat het voor hem natuurlijk onmogelijk is om dit aan te tonen. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens

onterecht oordeelt dat hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Hij stelt onder verwijzing naar de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift dat hij na het eerste gehoor door middel van zijn raadsman op 8 september 2017 enkele foto's van zijn huwelijk heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Omdat op het gehoor van 14 maart 2018 aan verzoeker werd meegedeeld dat deze foto's niet werden ontvangen, maakte hij deze door middel van zijn raadsman opnieuw over. Na het gehoor van 14 maart 2018 heeft zijn echtgenote bovendien via hun raadsman de identiteitsgegevens van haar ouders overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hierbij werd ook een attest bijgebracht dat verzoeker tevergeefs naar de ambassade is gegaan teneinde zijn identiteit te bewijzen. Verzoeker vindt het opmerkelijk dat er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze sprake is van deze stukken doch integendeel wordt vermeld dat hij en zijn echtgenote, behalve het attest van de KDPI ter staving van de dood van verzoekers oom, geen stukken hebben bijgebracht. Het staat volgens verzoeker echter ontegensprekelijk vast dat hij wel degelijk moeite heeft gedaan om zijn identiteit te bewijzen. Aangezien het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met bovenvermelde stukken, wordt de rest van zijn asielrelaas bekeken met een zekere argwaan, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij, opnieuw via zijn raadsman, tevens identiteitsdocumenten van zijn neef en zijn oom heeft bijgebracht, alsook een print-screen van het Facebookprofiel van zijn neef. Wederom wordt er echter door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met geen woord gerept over deze documenten in de bestreden beslissing. Thans brengt verzoeker ook nog zijn rantsoenkaart bij teneinde zijn identiteit te bewijzen.

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn asielmotieven, namelijk dat hij Irak heeft verlaten omdat hij vreesde dat hij er zou vermoord worden door de Ettelaat omdat hij Iraanse roots heeft, hij sympathisant is van de KDPI en hij verschillende contacten had met leden van de KDPI. Verder vreesde verzoeker dat de persoon van Ettelaat waarmee hij in Iran een conflict had hem zou verklikken. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing waar deze vrees ongeloofwaardig wordt bevonden en onderneemt een summiere poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

In een laatste onderdeel voert verzoeker aan dat er, in ondergeschikte orde, in zijn hoofde zonder enige twijfel een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade. Hij verwijst in dit verband naar het reisadvies voor Irak, gepubliceerd op 12 mei 2018, waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak nog steeds uiterst gevaarlijk is.

Verzoeker besluit dat uit zijn verklaringen blijkt dat in zijn hoofde wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, gelet op het feit dat hij wel degelijk sympathisant van de KDPI en er een klacht tegen hem werd ingediend door de persoon van Ettelaat in Iran.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een e-mail van verzoekers raadsman dd. 8 september 2017 gericht aan de sectie Balkan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met foto's van verzoekers huwelijk, een e-mail van verzoekers raadsman dd. 14 maart 2018 gericht aan mevr. H.D. met als onderwerp "Foto's trouw k.(...) s.(...)", een e-mail van verzoekers raadsman dd. 16 maart 2018 gericht aan mevr. H.D. met de identiteitsgegevens van de ouders van verzoekers echtgenote, een document opgesteld door de delegatie van de Koerdische Regionale Overheid te Brussel dd. 6 september 2017, een e-mail van verzoekers raadsman dd. 21 maart 2018 gericht aan mevr. H.D. met de identiteitsdocumenten van verzoekers oom en neef, een e-mail van verzoekers raadsman dd. 19 maart 2018 gericht aan mevr. H.D. met een screenshot van het Facebookprofiel van verzoekers neef en een kopie van verzoekers rantsoenkaart met vertaling in het Nederlands.

2.3. In de mate verzoeker artikel 52 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt de Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 30 van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij en zijn echtgenote geen enkel begin van bewijs neerleggen ter staving van hun identiteit, verzoeker bovendien verschillende namen opgeeft voor zijn neef in Iran, waarmee hij nog contacten onderhoudt, en hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden waarom zij een paspoort bezat, (ii) zijn vrees vermoord te worden door de Ettelaat in Irak louter hypothetisch is en niet gestoeld is op objectieve feiten, (iii) hij ook zijn vrees dat de verantwoordelijke van Ettelaat in Iran, met wie hij een conflict had, hem zou verklikken niet aannemelijk heeft gemaakt

daar het compleet ongeloofwaardig is dat hij de naam van deze persoon niet kent terwijl zijn familie volgens zijn verklaringen al sinds 1364 – tien jaar voor het door hem aangehaalde gevecht – in vete lag met die persoon, deze persoon bovendien zijn eigen oom verraden heeft waardoor zijn oom gedood werd en deze persoon bovendien een klacht tegen hem zou hebben ingediend in Iran, (iv) het document van de KDPI louter aantoonde dat een zekere R.S martelaar is geworden doch hij, aangezien hij zijn identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt, evenmin aannemelijk maakt dat dhr. R. daadwerkelijk zijn oom is en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 september 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de asielpcedure en benadrukt dat van verzoeker, in het kader van zijn plicht tot medewerking, mag worden verwacht dat hij de documenten waarover hij beschikt of kan beschikken voorlegt. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker en zijn echtgenote tot op heden geen enkel begin van bewijs van hun identiteit neerleggen en zij hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat al hun documenten door de smokkelaar in zee werden gegooid (administratief dossier, stuk 9, p. 7 en stuk 9b, p.7). Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan aan deze verklaringen echter geen geloof worden gehecht.

Zo verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat ook zijn huwelijksakte een van de documenten was die door de smokkelaar in zee werden gegooid (administratief dossier, stuk 9, p. 7). Nochtans verklaarde hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken “Ik heb een huwelijksakte in Irak. Ik ben deze vergeten.” (administratief dossier, stuk 21, verklaring DVZ, vraag 15a). Hem tijdens het gehoor dd. 5 september 2017 geconfronteerd met zijn eerdere verklaring, antwoordde verzoeker “Ja, omdat ik drie dagen voor mijn vrouw aangekomen was. Ik dacht dat die in Irak achtergelaten was, maar mijn vrouw zei nee het was ook bij de andere papieren.” (administratief dossier, stuk 9, p. 8). Ook verzoekers echtgenote verklaarde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de huwelijksakte een van de documenten was die door de smokkelaar in zee werden gegooid (administratief dossier, stuk 9b, p. 7). Dit valt echter niet te rijmen met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij tot twee maal toe uitdrukkelijk vermeldde dat de huwelijksakte in Irak was achtergebleven en beloofde dit document te laten opsturen (administratief dossier, stuk 21b, verklaring DVZ, vragen 15a en 25). Deze huwelijksakte ligt echter tot op heden nog steeds niet voor, terwijl verzoeker blijkbaar wel in de mogelijkheid verkeerde om andere documenten vanuit Irak te bekomen, getuige hiervan de bundel documenten die aan het verzoekschrift worden gevoegd.

Aan verzoekers echtgenote tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of zij in Irak in het bezit was van een rantsoenkaart en woonkaart, antwoordde zij “Ik had alles, maar alle ligt in de zee. Ik heb een aanvraag gedaan om deze opnieuw te bekomen en zij zeiden me naar de ambassade te gaan.” Zij verduidelijkte dat haar ouders in Suleymaniyah een aanvraag hebben gedaan om deze documenten opnieuw te bekomen doch hen werd gezegd dat ze niets konden doen en dat verzoekers echtgenote naar de ambassade moest gaan in het land waar zij zich bevond. Gevraagd of zij dit gedaan had, antwoordde zij ontkennend en zij verklaarde haar nalaten als volgt: “Ik dacht, misschien gaan ze dat niet vragen, waarom zou ik al die moeite doen.” (administratief dossier, stuk 9b, p. 7-8). Dit staat echter haaks op haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de rantsoenkaart in Irak was achtergebleven (administratief dossier, stuk 21b, verklaring DVZ, vraag 25). Ook verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de originele rantsoenkaart achterliet in Irak. Hij zou deze, samen met zijn rijbewijs en bewonerskaart, die eveneens in Irak waren achtergebleven, laten

opsturen (administratief dossier, stuk 21, verklaring DVZ, vraag 25). Een kopie van de rantsoenkaart wordt thans als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd. Daargelaten het feit dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit, kan deze kaart echter op geen enkele objectieve manier aan verzoeker zijn persoon worden gelinkt daar deze geen foto of andere biometrische gegevens bevat. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, kan deze kopie van zijn rantsoenkaart zijn identiteit aldus op geen enkele manier bewijzen. De Raad stelt zich overigens vragen bij het feit dat verzoeker wel een kopie van zijn rantsoenkaart vanuit Irak kon bekomen doch hij nog steeds in gebreke blijft om het origineel van dit document, alsook zijn origineel rijbewijs en bewonerskaart voor te leggen.

Ook de overige als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten kunnen de identiteit van verzoeker en zijn echtgenote geenszins aantonen. Uit de huwelijksfoto's kan geen enkele informatie over de identiteit van verzoeker en zijn echtgenote worden afgeleid. De identiteitsdocumenten van de ouders van verzoekers echtgenote staven op geen enkele wijze de identiteit van deze laatste, temeer er geen enkel document voorligt dat betrekking heeft op verzoekers echtgenote zelf zodat de familieband met de personen wiens identiteitsdocumenten wordt voorgelegd op geen enkele manier wordt aangetoond. Het attest opgesteld door de delegatie van de Koerdische Regionale Overheid te Brussel biedt geen verduidelijking wat betreft verzoekers identiteit. Het attest bevestigt immers enkel dat verzoeker de Koerdische taal beheerst en dat hij zelf verklaard heeft in Iran geboren te zijn en het Iraaks staatsburgerschap te bezitten. Nergens in het attest wordt enige objectieve bevestiging gegeven van verzoekers identiteit. Daarnaast worden nog identiteitsdocumenten neergelegd waarvan wordt gesteld dat ze toebehoren tot verzoekers oom en neef. Ook hier dient te worden vastgesteld dat deze documenten op geen enkele wijze verzoekers eigen identiteit aantonen en dat bovendien geen enkel bewijs voorligt van verzoekers familieband met deze personen. Tot slot ziet de Raad niet in op welke manier de printscreen van het Facebookprofiel van verzoekers neef de identiteit van verzoeker zou kunnen staven. Immers, zelfs indien het hier werkelijk zou gaan om de neef van verzoeker, doet dit profiel geen enkele uitspraak wat betreft verzoekers eigen identiteit. Verzoeker vermag met het voorleggen van voormelde documenten overigens geen afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt opgemerkt: "Dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de door u voorgehouden identiteit blijkt voorts uit het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde dat uw neef uit Iran, waarmee u nog contacten onderhoudt, E.(...) H.(...) heette (CGVS I, p. 5). Op de vraag naar de naam van uw oom, de broer van S.(...) - die later door de autoriteiten werd gedood – antwoordde u eveneens met de familienaam H.(...) (CGVS I p. 15). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS, toen u nogmaals werd gevraagd naar de naam van uw neef in Iran, repliceerde u dat hij E.(...) R.(...) heet (CGVS II p. 3). Meer nog, geconfronteerd met de naam H.(...) antwoordde u dat die naam niet bestaat (CGVS II p. 9)."

Het in de loop van de administratieve procedure neergelede document van de KDPI wordt in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: "Het document van de KDPI toont louter aan dat een zekere R.(...) S.(...) martelaar is geworden. Aangezien u uw identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat dhr. R.(...) daadwerkelijk uw oom is."

In acht genomen het geheel van wat voorgaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker en zijn echtgenote tot op heden hun identiteit op geen enkele wijze aantonen, niettegenstaande uit hun verklaringen blijkt dat zij nog verschillende originele documenten bezitten die in Irak zijn achtergebleven, en dat zij aldus niet tegemoet komen aan de plicht tot medewerking die op hen rust. Deze vaststelling houdt reeds een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van het uiteengezette asielrelaas.

2.7. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft" verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij beschikt over zowel de Iraanse als de Iraakse nationaliteit. Hij verbleef voor zijn vertrek naar België een twintigtal jaar in Irak. Zijn echtgenote en zijn kinderen bezitten

de Iraakse nationaliteit (administratief dossier, stuk 9, p. 3-4, p. 10-11 en p. 19). Verzoeker dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

2.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Irak is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker verklaarde dat hij Irak heeft verlaten omdat hij vreesde dat hij er zou vermoord worden door de Ettelaat omdat hij Iraanse roots heeft, hij sympathisant is van de KDPI en hij af en toe gezien wordt in het gezelschap van leden van de KDPI. Verder vreesde verzoeker verklikt te zijn door de persoon van Ettelaat, met wie hij in Iran een conflict had.

Zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, is deze vrees echter louter hypothetisch en niet gestoeld op objectieve feiten. Over zijn concrete vluchtaanleiding uit Irak kwam verzoeker niet verder dan in algemene bewoordingen te stellen: "In Koerdistan van Irak is de ettelaat ook aanwezig en ze plegen daar moorden en ontvoeringen bij Iraanse Koerden. Uit schrik voor de ettelaat ben ik dan ook vertrokken. Ik vrees voor mijn leven. (...) Alle Iraniërs waren bang om gedood of ontvoerd te worden. (...) De concrete aanleiding was dat de Koerden van Iran vreesden voor hun leven in Irak." Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat er ten aanzien van hem of zijn echtgenote nooit concrete bedreigingen zijn geweest in Irak. Wel haalde hij aan dat een vriend van hem in 2014 beschoten werd omdat hij in het verleden peshmerga was geweest bij de Koerdische oppositiepartij Komola. Nadat hij uit het ziekenhuis kwam verdween hij. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hijzelf weliswaar een zekere sympathie heeft voor de KDPI doch hij nooit lid geweest is van deze partij, hij nooit politieke activiteiten heeft ontwikkeld en hij ook nooit peshmerga is geweest. Gevraagd of hij een concrete reden heeft om te denken dat hij persoonlijk gevisieerd werd, kwam hij niet verder dan: "Eigenlijk weet iedereen dat ik van Iran ben en zelf op de plaats waar ik woon noemt iedereen mij K.(...) Irani." Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat hij in Irak persoonlijk nooit concrete problemen heeft ondervonden: "Ik had geen problemen met niemand. Ik had geen probleem, ik was gewoon bang voor die ontvoeringen en moorden enzo." Bovendien verklaarde hij dat, behalve zijn vriend S., niemand van zijn vrienden of kennissen ooit werd bedreigd of aangevallen. Voorts kon hij niet aannemelijk maken dat er Iraniërs die geen peshmerga of lid waren geweest van een Koerdische oppositiepartij problemen zouden kennen met de Iraanse autoriteiten. Hij verklaarde immers zelf geen Iraniërs in Irak te kennen die, net zoals hij, nooit politiek actief zijn geweest maar wel gevisieerd werden. Zelf heeft hij persoonlijk in Irak ook geen concrete problemen gekend met de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 9, p. 6, p. 10-12 en p. 19-20 en stuk 4, p. 7-9). Verzoekers verklaringen kunnen aldus geenszins volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen: "Daarenboven heeft u ook uw vrees dat de verantwoordelijke van Ettelaat in Iran, waar u een conflict mee had, u zou verklikken niet aannemelijk gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Zo is het compleet ongeloofwaardig dat u de naam van deze persoon niet kent terwijl uw familie, volgens uw verklaringen, al sinds 1364 – tien jaar voor het door u aangehaalde gevecht - in een vete lag met die persoon, deze persoon bovendien uw eigen oom verraden heeft waardoor uw oom gedood werd en deze persoon daarenboven een klacht tegen u zou hebben ingediend in Iran. Ook uw verklaring dat er thuis constant over die persoon gesproken werd maar zijn naam nooit werd vernoemd omdat ze vreesden dat u misschien ruzie met hem zou maken is weinig geloofwaardig, temeer omdat u anderzijds zelf verklaarde dat heel het dorp wist dat de man lid was van het Ettelaat en u bijgevolg wel redelijk eenvoudig zijn naam zou kunnen te weten komen (CGVS I p. 10-20)." Verzoeker voert in het verzoekschrift niet het minste verweer tegen deze motieven, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hogere gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.9.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018) dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije jaren drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016 als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen en IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's. Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30% van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud. Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

Met de loutere verwijzing naar het reisadvies voor Irak, dat overigens slechts gericht is slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad

leest in het reisadvies overigens: "De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers, met uitzondering van de regio Koerdistan." Verzoeker brengt aldus geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak, noch op de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing volledigheidshalve nog op "Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen." Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormeld beginsel geschonden zou zijn.

2.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS